

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Έτυχε ο πατέρας σου να μην «κοιτάζει μόνο τη δουλειά του» και να μην κλείνει τα μάτια στο άδικο, έτυχε να μην τον νοιάζουν μόνο τα δικά του παιδιά κι ας είχε πέντε να θρέψει, έτυχε να μην μπορεί να κάτσει με σταυρωμένα τα χέρια περιμένοντας κάποιον σωτήρα και πήγε να συναντήσει τους φασίστες φάτσα-κάρτα και να τους πολεμήσει. Τους πολέμησε, μαζί με πάρα πολλούς ακόμη και τους έδιωξε, μα ο ίδιος δεν βγήκε ζωντανός.

Έμειναν ζωντανοί όμως όλοι εκείνοι που δεν ήθελαν να βγάλουν το φίδι από την τρύπα μαζί με τους άλλους που δεν θα χαλάλιζαν ούτε λεπτό από τη δική τους τη ζωή για να διορθώσουν τα κακώς κείμενα.

Έτυχε ο πατέρας σου να μην ξαναγυρίσει κοντά σας και να μείνετε χωρίς στον ήλιο μοίρα, έξι ζωές ανυπεράσπιστες.

Ορφάνια και φτώχεια, απειλές και εκφοβισμοί από δειλά ανθρωπάκια που πουλούσαν νταηλίκια στην θλιμμένη τη μάνα σου. Τόσες κακουχίες και τόσος πόνος που δεν χωράει σε νου ανθρώπου.

Κρύφτηκες νύχτες πολλές μέσα στην αποθήκη και στον αχυρώνα για να μην σε βρουν οι

ύαινες που δεν χόρτασαν με το χαμό του πατέρα σου. Ήθελαν να γεμίσουν τις μαυρισμένες τους ψυχές με τη χαρά του εξευτελισμού και της ταπείνωσης της δικής σου, της μάνας σου, των αδερφών και των αδερφιών σου.

Κι όσο δεν σκύβατε και δεν δηλώνατε υποταγή άλλο τόσο σκύλιαζαν τα τέρατα που δεν μπορούσαν να εξηγήσουν από πού αντλούσατε αυτή τη δύναμη. Για τους ίδιους η υποταγή κυλούσε στο αίμα τους.

Ήταν ένα από τα πολλά βράδια που ο γνωστός δοσίλογος του χωριού και συνεργάτης των φασιστών του Χίτλερ επισκέφτηκε το σπίτι της οικογένειάς σου μαζί με δύο παρατρεχάμενους, δυο καθίκια του κερατά, δυο χαφιέδες που δεν άξιζαν ούτε το σάλιο για να τους φτύσεις και που σαν τους έριχνες ματιά δεν μπορούσες να τους δεις. Τόση μαυρίλα έκρυβαν που απορροφούσαν όλο το φως που έπεφτε πάνω τους. Δυνατό χτύπημα στα παράθυρα και την πόρτα και μετά φωνές και απειλές.

Έτρεξε η μάνα, μάζεψε τα δύο μικρότερα παιδιά, τα έβγαλε από την πίσω πόρτα και τα έκρυψε μέσα στην αποθήκη με το σιτάρι. Έτρεμαν τα καημένα από το φόβο κι έκλαιγαν βουβά τραβώντας τη μαύρη μαντίλα της μάνας.

«Μη μας αφήνεις μάνα».

«Μη σκιάζεστε, για λίγο θα είναι, μέχρι να φύγουν οι αναθεματισμένοι».

Μέχρι να γυρίσει, τα σκυλιά είχαν μπουκάρει στο σπίτι.

Το ένα από τα δύο κατακάθια σε είχε πιάσει από το χέρι και σε ρωτούσε για τη μάνα. Έκλαιγες και του έλεγες πως πήγε να ταΐσει τα ζώα αλλά δεν σε πίστευε. Σε χαστούκισε και όταν ο μεγάλος σου αδερφός προσπάθησε να σε προστατεύσει τον χαστούκισε και κείνον.

«Άσε ήσυχα τα παιδιά», ούρλιαξε η μάνα μπαίνοντας.

«Καλώς την», απάντησε εκείνος χαιρέκακα. «Πέντε παιδιά δεν είχες;» συνέχισε με βλοσυρό ύφος.

«Τα δύο τα μικρά τα έστειλα στην πεθερά μου στο χωριό», απάντησε η μάνα κι έτρεμε το φυλλοκάρδι της μην τύχει και αρχίσουν το ψάξιμο.

«Έχεις και ζώα, έμαθα», μίλησε ο αρχηγός.

«Έχω δυο πρόβατα, ίσα για να παίρνω δυο σταγόνες γάλα για τα παιδιά. Μη μου τα πάρετε, θα πεθάνουν από την πείνα», απάντησε η μάνα κοιτώντας τον στα μάτια.

«Αυτά να τα σκέφτονταν ο άντρας σου πριν αποφασίσει να τα βάλει μαζί μας».

«Δεν τα έβαλε μαζί σας, με τον κατακτητή τα έβαλε».

«Το ίδιο είναι. Οι εχθροί των Γερμανών είναι και δικοί μας εχθροί».

«Μη μας τα πάρεις τα πρόβατα. Έχεις και συ παιδιά», πετάχτηκε κρατώντας με το μικρό σου χέρι το χτυπημένο μάγουλο.

«Μη μιλάς εσύ», σου φώναξε η μάνα και σε πήρε στην αγκαλιά της.

«Μωρέ εσείς γεννιέστε έτσι ανάποδα. Το έχετε στο αίμα σας να μην κάθεστε στα αυγά σας. Βούλωσ' το να μη στο βουλώσω εγώ», σου είπε αγριεμένος ο αρχιρουφιάνος.

Ύστερα έκανε νόημα στους άλλους δύο και βγήκαν έξω. Κινήθηκαν προς το πίσω μέρος του σπιτιού για να βρουν τα πρόβατα που ήταν μαντρωμένα.

Από πίσω και η μάνα να τους παρακαλάει να μην τα πάρουν, από κοντά κι εσύ με την αδερφή σου και τον αδερφό σου να σκιάζεσαι για τα χειρότερα.

Έβγαλαν σχοινιά από το ταγάρι που είχαν μαζί τους, πέρασαν θηλιές στο λαιμό των ζώων και άρχισαν να τα τραβάνε προς τα έξω.

«Τι όφελος θα έχετε αν πεθάνουν τα παιδιά;» τους ρώτησε η μάνα τούτη τη φορά με σφιγμένα δόντια αλλά χωρίς να κλαίει.

«Στο είπα και πριν, δεν τα λογάρισε καλά ο άντρας σου. Ήθελε να κάνει τον ήρωα, λες κι εμείς δεν ξέραμε να κάνουμε τους νταήδες άμα θέλαμε. Όμως σκεφτήκαμε τις οικογένειές μας, τα παιδιά μας. Έτσι κάνουν οι πατεράδες, όχι σαν αυτόν που σας παράτησε στους πέντε δρόμους», είπε ο δοσίλογος κοιτώντας εσένα.

Και τότε, πριν προλάβει να σε κρατήσει η μάνα σου, έτρεξες, στάθηκες μπροστά του και τον έφτυσες. Ούτε που κατάλαβες πότε σου γύρισε μια ξανάστροφη που σε πέταξε πέρα. Σε πέτυχε στη μύτη και έτρεξε αίμα.

Τα ουρλιαχτά τα δικά σου και των άλλων παιδιών ξύπνησαν τους γείτονες και κάποιοι πλησίασαν δειλά-δειλά να δουν τι είχε συμβεί.

Τα τρία αποβράσματα πήραν τα πρόβατα κι έφυγαν μέσα στο σκοτάδι. Εκείνο το βράδυ, κατά πώς μου είπες, δεν το ξέχασες και δεν θα το ξεχάσεις ποτέ.

Μετά από λίγες μέρες μαθεύτηκε πως οι τρεις καταδότες έφυγαν για πάντα από το χωριό. Κάποιοι είπαν πως έφυγαν επειδή φοβήθηκαν για το τι θα ακολουθούσε καθώς οι αντάρτες είχαν μάθει τα καμώματά τους και δεν ήταν ούτε τα μοναδικά ούτε και λίγα.

Κάποιοι άλλοι έλεγαν με σιγουριά πως ήταν νεκροί. Το σίγουρο είναι ότι κανένας δεν τους ξαναείδε από τότε.

Κι ένα πρωινό, καθώς πήρες το παγούρι για να πας για νερό στη βρύση, περνώντας πίσω από το σπίτι, είδες τα δύο πρόβατα να είναι μαντρωμένα στο μέρος τους.

Έτρεξες να το πεις στη μάνα αλλά εκείνη το ήξερε ήδη από το βράδυ.

«Να μη σου στείλει η ζωή όσα μπορείς να αντέξεις», μου είπες τις προάλλες όταν σε ρώτησα πού βρήκες τη δύναμη για να σταθείς όρθια.

Ρητορικό το ερώτημα.

Και για σένα και για πολλούς ακόμα. Παλιότερους και σύγχρονους.

Και είναι πολλοί, πάρα πολλοί. Περισσότεροι από όσους βάζει ο νους μας.

